

เทศน์เช้า วันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ ตั้งใจฟังธรรมสิ เวลาปีใหม่นี้เราก็จะทำคุณงามความดี จากปีใหม่มาสงกรานต์ ถ้าเป็นพระก็มันเป็นอาสาฬหะก่อน มันเป็นมาฆะ วิสาขะ แล้วก็อาสาฬหะ แล้วก็เข้าพรรษา วนแล้ววนเล่า เห็นไหม

สิ่งที่ดีงามๆ ดีงามที่หัวใจของเราไง ถ้าดีงามที่หัวใจของเรา เราเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เกิดมาแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เริ่มต้นให้รู้จักพ่อรู้จักแม่ เวลาพ่อแม่ของเรา พระอรหันต์ของลูกๆ คนที่จะดีมีดีจากกตัญญูกตเวที ดีที่บ้านของตน รู้จักดูแลรักษา รู้จักดูแลรักษานะ ดูแลครอบครัวของตน ชาติตระกูลของตน

เวลาชาติตระกูลของตน เวลาลูก ลูกที่ดี ลูกเปิดตาพ่อเปิดตาแม่ เวลาแม่มีมิจฉาทิฎฐิ เวลาลูกใช้อุบายวิธีการ ถ้าเปิดตาของพ่อของแม่ได้ นางวิสาขา พ่อตาเรียกนางวิสาขาว่าเป็นแม่ๆ เป็นเพราะเหตุใด เพราะนางวิสาขามาเปิดตาของพ่อตา

เวลาพ่อตาเป็นเศรษฐีร่ำรวยมาก แต่เขามาถือพรหมณ์ๆ แล้วเข้าขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระมาบิณฑบาตที่บ้าน เขาไม่ใส่บาตรๆ เวลาไม่ใส่บาตรขึ้นมาเพราะเขาคณละลัทธิศาสนา

นางวิสาขบอกว่า พ่อกำลังกินของเก่า พ่อกำลังกินของเก่า

เขาโกรธมาก เพราะกินของเก่าคือกินของเสีย

แต่เวลาเขาแต่งงานมา เขามีพรหมณ์ มีผู้ดูแลรักษามา เขาบอกเขาจะไล่ออกจากบ้าน
ไ

ถ้าไล่ออกจากบ้านต้องสอบสวนก่อน ต้องสอบสวนก่อน

สอบสวนเรื่องอะไร

ว่ากินของเก่าหมายความว่าอย่างไร

กินของเก่าก็กินบุญเก่าไง

คนจะเกิดเป็นมนุษย์ เพราะนางวิสาขาเป็นพระโสดาบันไง ถ้าเป็นพระโสดาบัน คนที่เกิดเป็นมนุษย์มันต้องมีมนุษย์สมบัติมันถึงเกิดเป็นมนุษย์ได้ คนที่ไม่มีมนุษย์สมบัติ จิตใจถ้ามันไม่มีบุญกุศลไปเกิดเป็นสัตว์เป็นแมลง แมลงกับสัตว์มันก็เป็นสิ่งมีชีวิตเหมือนกัน มันมีเวรมีกรรมของมัน เห็นไหม

กินของเก่าๆ เพราะเรามีบุญกุศลขึ้นมาเราถึงได้เกิดเป็นมนุษย์ไง แล้วก็มากินของเก่าอยู่นี่ไง เวลาทำบุญกุศลไม่ทำๆ ใจ พอไม่ทำขึ้นมา เวลาหูตาสว่างขึ้นมาเรียกนางวิสาขาว่าเป็นแม่นะ

ถ้าเราเป็นลูก พ่อแม่เป็นมิชฌาทิฎฐิ เรามีความสามารถใช้อุบายวิธีการให้ท่านเป็นสัมมาทิฎฐิ ถ้าสัมมาทิฎฐิ ถ้าท่านมีความสุขในหัวใจของท่าน ท่านจะระลึกบุญคุณของเรา บุญคุณของเราเลยนะ

ถ้าบุญคุณของเรา เวลามันมีดับอด มันมีดับอดจากหัวใจ เวลามันสว่างมันก็สว่างขึ้นมาที่หัวใจก่อนใช่ไหม คนเราถ้าไม่คิด คนเรามันมีเจตนาของมัน ถ้ามันไม่เชื่อ ไม่ยอมฟัง มันจะทำได้อย่างไร

มันจะทำของมันได้ เราจะได้เราต้องมีสติปัญญาของเรา ถ้ามีสติปัญญาของเรา ถ้าเป็นคนดีมันเป็นคนดีที่นี้ มันเป็นคนดีที่อยู่ในหัวใจของตน ถ้าหัวใจของเราดีงาม พังธรรมๆ ก็เพื่อนั้นย่ำในหัวใจของเรานี่ไง

เวลาเกิดมาแล้วเราเป็นคนมีบุญกุศล เราเป็นคนยิ่งใหญ่

ยิ่งใหญ่ก็ตายหมด บุญกุศล คำว่า “ยิ่งใหญ่” ยิ่งใหญ่เพราะบุญกุศลที่ได้สร้างสมมา เวลาสร้างสมมา คนเราสร้างมาแล้วมันมีโอกาสไง

เวลาคน พระรัฐपाल เวลาจะบวชขึ้นมา มีลูกชายคนเดียว เวลาจะบวชขึ้นมาพ่อแม่ไม่ให้บวช มีลูกชายคนเดียว พอลูกชายคนเดียวขึ้นมา ไม่ให้บวช อย่างไรก็ตามไม่ให้บวช

แล้วเวลาที่ว่าพระเจ้าสุทโธทนะเป็นผู้ของค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้ก่อนแล้ว ว่าผู้ที่จะบวชต้องให้พ่อแม่อนุญาตก่อน ถ้าพ่อแม่ไม่อนุญาตไม่ให้บวช

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้รับปากพ่อของตนไว้ ก็บอกว่า ต้องให้พ่อแม่อนุญาตก่อน พ่อแม่อนุญาตก่อน

เวลาให้พ่อแม่อนุญาต พ่อแม่ก็ไม่อนุญาต พ่อแม่ไม่อนุญาต พ่อแม่ก็พยายามจะดึงไว้ ไปชวนไปขอรับรองให้เพื่อนๆ มาช่วยอ้อนวอน

เวลาเพื่อนๆ มาคุยแล้ว เพื่อนๆ เขารู้จักนิสัยใจ เขาไปถามแม่เขา “แม่ อยากเห็นหน้าลูกไหม”

“อยาก”

“ถ้าอยากต้องให้บวช ถ้าไม่ให้บวช ตาย อดข้าวตาย มันจะประท้วงอดข้าวตาย”

แม่ก็ต้องให้บวชเพราะไม่อยากเสียลูกไปเหมือนกัน พอให้บวชขึ้นมา พระรัฐपालไปประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ประพฤติปฏิบัติขึ้นมาถึงเต็มที่เป็นพระอรหันต์

กลับมาเยี่ยมบ้าน กลับมาเยี่ยมบ้านนะ พ่อแม่ไปชนทรัพย์สมบัติมากองไว้เต็มเลย บริรักษาลูกชายว่าทรัพย์สมบัตินี้จะให้ใคร เป็นของใคร

ลูกชายนะ บอกว่า ให้ใส่ล้อ ให้ใส่ล้อแล้วไปดัมป์ใส่แม่น้ำซะ

เพราะพระอรหันต์เขาไม่สนใจหรอกไอ้ข้าวของเงินทองอย่างนั้นนะ นี่ไง ถ้ามันเป็นสัจจะ เป็นความจริงขึ้นมา

ข้าวของเงินทองก็เป็นข้าวของเงินทอง ถ้ามันเปิดตาของแม่ได้ๆ คูสิ เวลาพระสารีบุตร เวลาพระสารีบุตรวิตกพิจารณา พระสารีบุตรนะ ยิ่งน่าสังเวชใหญ่ เพราะพ่อแม่ของพระสารีบุตร ลูกๆ เป็นพระอรหันต์ ๘ องค์ ๙ องค์ แม่เป็นมิชฌาภิภูมิจิ

เวลาพระสารีบุตรจะหมดอายุก็มาจำพืดจำพันว่าเป็นห่วงแม่ๆ จะทำอย่างไรให้แม่เป็น
สัมมาทิฐิ เวลาสัมมาทิฐิ มาพิจารณาของตน จะปลงอายุสังขาร อ้อ! ก็ต้องเจานี้แหละไปแก้
แม่

เวลาแก้แม่ๆ กลับไปบ้าน เวลากลับไปบ้านขึ้นมา เพราะว่าไปเทศน์ว่าการตั้งแต่หนุ่ม
จนแก่ เวลาตั้งแต่หนุ่มจนแก่ เวลาลูกชายมา แม่ก็คิดเลย ใ้โฮ! บวชตั้งแต่หนุ่มยันแก่ อยู่ในป่า
ในเขามีแต่ความทุกข์ความยาก สงสัยมาหาแม่จะมาอ่อนขอสิ๊ก มาหาแม่จะมาเอาสมบัติ...แม่
คิดไปนู่น

ใ้ลูกก็เป็นห่วงแม่มาก แม่เป็นมิจฉาทิฐิไง วันนั้นไม่พูด เข้าไปอยู่ในห้องที่เกิด
ห้องนอน พอปฐมยาม เทวดามาก่อน แสง แสงมันพุ่งเข้ามาในห้องเลย แสงเข้ามาในห้อง อู้ฮู!
แม่ตกใจ เปิดห้อง “ลูกๆ นั้นใครมา”

“เทวดามา”

“อู้ฮู! ลูกเราก็เก่งเนาะ”

พอมัชฌิมยาม เทียงคีน พรหมมาอุปัฏฐาก เทวดา อินทร์ พรหมอยากได้บุญกุศล อยาก
อุปัฏฐาก อยากค้าจุนพระพุทธรูปศาสนา อยากค้าจุนสิ่งที่ดีงามไว้ พระสารีบุตรจะปรินิพพาน ทุก
คนก็อยากได้บุญกุศลทั้งนั้นนะ

เวลาพรหมมาแสงสว่างมันสว่างไสวพุ่งเข้ามาในห้องนั้นนะ พอกลับไปแล้วแม่ก็ไปถาม
“ลูกนั้นใครมา”

“พรหม พรหม”

เขาถือพรหมณ์ไง พรหมณ์เขาถือพรหมของเขาไง ถือสิ่งที่สูงส่งของเขาไง สิ่งที่เขา
อธิษฐานสูงส่ง ที่เขาทำบูชาไฟๆ ยังมาอุปัฏฐากพระสารีบุตรไง มาอุปัฏฐากลูกของเรา “อู้ฮู! ลูก
ของเราเก่งเนาะ ลูกของเราต้องมีปัญญาเนาะ”

เวลาสนใจขึ้นมา นี่จิตใจที่ควรแก่การงาน จิตใจของคนที่มีน้อนน้อมถ่อมตน จิตใจของ
คนที่เป็นสาธารณะ จิตใจคนที่เปิดฟังมันฟังได้

จิตปฏิฐิมานะ ข้าแน ข้ายิ่งใหญ่ ข้ายอดเยี่ยม ไร้สาระ มันปิดหัวใจของมัน

แต่ถ้ามันเปิดหัวใจของมันขึ้นมา เวลาเทศน์ พอเปิดหัวใจขึ้นมา พระสารีบุตรเทศน์เลย เทศน์พระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ เทศน์ถึงบุญคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า รัตนตรัย พระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์

สิ่งที่ยิ่งใหญ่ สิ่งที่ว่าอ่อนวอนขอกันอยู่นั่นนะ นี่แค่เด็กอุ้มบาตร เทวดา อินทร์ พรหม เป็นคนอุปัฏฐากบาตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นคนอุปัฏฐากบาตรของพระสารีบุตร พระสารีบุตร พวกเทวดา อินทร์ พรหมเขาอยากล้างบาตรให้ เขาอยากอุ้มบาตรให้ นั่นนะ เพราะเขาอยากได้บุญๆ ของเขาขึ้นมาไง เพราะเขารู้จริงของเขา เขาเห็นจริงของเขา

พอเห็นจริงของเขานะ พอฟังเทศน์แล้วน้ำตาไหลนะ โอ้โฮ! บรรลุกรรมนะ จากที่เป็น มิจาปฏิฐิได้บรรลุกรรมเป็นพระโสดาบัน พอได้บรรลุกรรมเป็นพระโสดาบันนะ ร้องห่มร้องให้ คร่ำครวญเลย “ลูกมันไม่รักเรา ถ้าลูกรักเรามันต้องสอนเราตั้งแต่ที่แรกแล้วละ มันไม่เห็นสอนเราเลย”

มาที่ไร้วางจะลึกๆ จะมาเอาสมบัติมันนั่นนะ นี่ไง เวลาคิด มุมมองของคนใจ หัวใจของคน คนหนึ่งก็คิดว่าทรัพย์สมบัติของคนยิ่งใหญ่ ความเกิดเป็นมนุษย์ยิ่งใหญ่

เกิดเป็นมนุษย์เกิดเท่ากันนะ เราเกิดมาเป็นมนุษย์สิทธิเสรีภาพเสมอกัน อาการ ๓๒ เสมอกัน เราเกิดเป็นมนุษย์เหมือนกัน แต่เราแตกต่างกันด้วยอำนาจวาสนาบาปมีของคน อำนาจวาสนาบาปมีมันอยู่ที่ไหน มันอยู่ที่หัวใจนี่ไง อยู่ที่ความดำริ ดำริชอบ ดำริชอบหรือไม่ ชอบ

ดูเด็กบางคนนะ เด็กบางคน โอ้โฮ! น่าสงสาร เป็นเด็กแต่หัวใจเขายิ่งใหญ่ ดูแลพ่อดูแลแม่ เช็ดขี้เช็ดเยี่ยวป้อนยาตายายทั้งหมดเลย เด็กคนเดียว เด็กเล็กๆ ทำไมมันคิดของมันได้อย่างนั้น

โอ้เราเป็นผู้ใหญ่เราเคยดูแลพ่อแม่เราไหม เราเคยมีของไปฝากพ่อแม่เราบ้างไหม เราโตขนาดนี้เรายังไม่เคยระลึกถึงพ่อแม่เราแบบเขาเลย

เขาเป็นเด็กกตัญญู วิ่งไปโรงเรียน พอพักเที่ยงวิ่งกลับบ้านกลับมาป้อนข้าวป้อนน้ำแม่ มันพ่อแม่ที่เป็นอัมพฤกษ์อัมพาตอยู่ในบ้าน ดูสิ ดูหัวใจของคนสิ นี่หัวใจที่ยิ่งใหญ่ไง

หัวใจที่เป็นธรรมๆ เวลาอย่างนี้มันขอโอกาสไง ขอโอกาสว่า อยากเป็นหมอ อยากเป็นพยาบาลเพื่อมาดูแลรักษาพ่อแม่ของมัน นี่มันคิดของมันอย่างนั้นนะ นี่ถ้าหัวใจมันยิ่งใหญ่

ถ้าหัวใจที่ไม่ยิ่งใหญ่มันประด พอกก็ไม่รัก แม่ก็ไม่รัก อู๋! ไม่มีใครรักเลย ทุกคนรังแกเราหมดเลย อู๋!

มิ่งใหญ่มาจากไหน ใครไปรังแกเอ็ง เรามีแต่ความอบอุ่นมีแต่ความมอบให้ แต่มันเกิดทิวฐิมานะนะ เพราะอะไร เพราะกรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน เกิดมาด้วยอริชาตบุตร เกิดมาด้วยบุตรที่ดีขึ้นมามันเป็นบุญกุศล

เวลาเกิดขึ้นมามันมีความขัดแย้งต่างๆ มันมีทั้งนั้นนะ คำว่า “มีอย่างนั้น” เราย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร ถ้าเราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วเราจะไม่จองเวรจองกรรมใครทั้งสิ้น ถ้ามีสิ่งใดขัดแย้งขึ้นมา เรามีสติปัญญาเท่าทันหัวใจของเราเนะ เออ! ให้อภัย เรื่องของเขา

หลวงตาท่านย้อนกลับมา นี่กรรมของสัตว์ๆ ใจ เขาจะดีจะชั่วอย่างไรมันเรื่องของเขา เราจะทำคุณงามความดีวะ เราจะทำคุณงามความดี เราจะรักษาหัวใจของเรา เราจะมีจุดยืนในหัวใจของเรา

ถ้าหัวใจของเราเนะ คล้อยตามไอ้เรื่องโลกธรรม ๘ หัวใจของเราจะยืนอยู่ในหัวใจของเราไม่ได้ เราจะสั่นไหวไปกับโลกตลอดเวลา นี่มันเป็นเวรเป็นกรรมนะ ถ้ามันเป็นสิ่งที่ดีงาม เราสร้างบุญกุศลมา เวลาเราทำบุญกุศล เราอุทิศส่วนกุศล อยากให้เจอแต่คนดีๆ อยากจะเจอสิ่งดีๆ

มันอธิษฐานส่วนอธิษฐานใจ กรรมคือกรรมไง กรรมคือการกระทำใจ การกระทำที่มีเหตุผลที่มันกระทบกระเทือนกันมาไง กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กันไง เวลากรรมมันให้ผล กรรมมันให้ผลไง ถ้ากรรมมันให้ผล แต่กรรมให้ผล เราก็เก็บไว้ของเราใจ เราสร้างแต่คุณงามความดีของเรา ทำแต่คุณงามความดีของเรา

แล้วถ้าคุณงามความดีที่ยิ่งใหญ่ นิ่งลงหายใจเข้าลึกๆ หายใจออกลึกๆ การปฏิบัติ
บูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่เพราะค้นคว้ารักษาอุปัฏฐากใจของเรา
เท่ากับอุปัฏฐากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราดูแลองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต เราทำหัวใจของเรา หัวใจที่ยิ่งใหญ่นี้ไง เรารักษาเราที่นี่
เราทำงานที่ยิ่งใหญ่ ทำงานที่นิ่งลงแล้วหายใจเข้าลึกๆ หายใจออกลึกๆ รักษาหัวใจของเราที่
ยิ่งใหญ่ ใจที่ยิ่งใหญ่อย่างนี้นั้นยิ่งใหญ่โดยหัวใจของเราละ เป็นปัจจุตัง เป็นสันติภูมิ

เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาถ้ามันพุ่งมันชาน มันปิดมันกั้นหัวใจของเรา นี่ความทุกข์ที่
ยิ่งใหญ่ เวลาที่มันมีความสุขความสงบขึ้นมา บุญกุศลขึ้นมา บุญกุศลที่ยิ่งใหญ่ ความยิ่งใหญ่
ร้อยเปอร์เซ็นต์ ปัจจุตัง สันติภูมิ รู้จำเพาะตนในหัวใจร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่มีใครมาแบ่งมาแยก
มาคัดแยกไปเลย เราทำของเราเสร็จแล้ว เราอุทิศส่วนกุศล อุทิศบุญกุศลให้แก่พวกญาติโกโหติ
กาของเรา เราทำเพื่อบุญกุศล เห็นไหม

คำว่า “ยิ่งใหญ่” ละ ในทางโลกๆ สิ่งที่ได้มา ได้มาสาธารณะ เก็บไว้ก็เก็บไว้ในเซฟ ไป
ฝากไว้ธนาคาร ไปฝากไว้ข้างนอก ไม่อยู่ในใจเลย

ใจของเรามันยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่เป็นสมบัติของเราอยู่ในใจแล้วใครลักไม่ได้ ใครมาขโมย
ความคิดเราไปไม่ได้ เว้นไว้แต่เราไปมั่วเอง เราอยากให้เราเห็นว่าเราคิดอะไร แต่ถ้าเราไม่มาให้เขา
ฟัง เขาไม่รู้หรอก

นี่มันร้อยเปอร์เซ็นต์นี้ไง นี่สมบัติของเรา สมบัติของเราในหัวใจของเรา นี่ไง ถ้าเราจะทำ
ความยิ่งใหญ่ เราทำความยิ่งใหญ่ในหัวใจเรานี้ สิ่งที่มีความดีงามๆ ถ้าความดีงาม เราเปิดหูเปิด
ตาใจเราแล้ว เรายังเปิดหูเปิดตาพ่อแม่ปู่ย่าตายายของเรา ถ้าเราทำให้เป็นสัมมาทิฐิได้ ถ้า
สัมมาทิฐิ เห็นไหม

เวลาเขาบอกว่า พระพุทธศาสนาสอนให้คนจน เสียสละๆ เสียสละจนไม่มีติดเนื้อติดตัว
เลย

ศาสนาพุทธสอนให้คนรวบ รวบน้ำใจ รวบความยิ่งใหญ่ ไม่ใช่รวบมาอวดกันไง “สายบุญๆ” ต่างคนต่างควัก นี่ไง ถ้าทำบุญที่ยิ่งใหญ่ นั่งลงแล้วหายใจเข้าลึกๆ หายใจออกลึกๆ นั่งลงประพฤติปฏิบัติ

ไอ้สิ่งที่ทำๆ มันเป็นกิริยาเท่านั้น มันเป็นเรื่องหมายเท่านั้น ถ้าเรื่องหมายเท่านั้น เพียงแต่น้ำใจๆ ใจ นี่ระดับของท่าน

ระดับของศีล ศีลคือความปกติของใจ ศีลคือการไม่กะล่อน พระอย่ากะล่อน พระกะล่อนนะ ไม่รู้ก็บอกว่ารู้ ไม่เข้าใจก็ว่าเข้าใจ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็บอกว่าฉันแสดงธรรม...นี่อ่านหนังสือแล้วบอกแสดงธรรม

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งนั้น สติก็ไม่รู้จักว่าสติเป็นอย่างไร สมาธิก็ไม่รู้จักใหญ่เลย ยิ่งสมาธิ สมาธิเป็นอย่างไร ยิ่งปัญญาๆ ปัญญากี่นี่ไง อ่านหนังสือนี่ไง ปัญญาแท้ๆ เลย พระพุทธศาสนาเต็มๆ เลย พุทธพจน์เสียด้วย ชัดเจนเลย นี่มันไม่รู้เห็นอยู่ได้อะไรเลย

นี่ไง แต่ถ้าเป็นจริงๆ ขึ้นมา เป็นจริงที่ไหน เป็นจริงมันเห็นคุณค่าของหัวใจนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสลับถึง ๓ หน เวลาสลับนั้นมันตายนะ เรานั่งสมาธิ มันเจ็บปวดอย่างไรเราก็รู้ มันฟุ้งซ่านอย่างไรก็รู้ เวลามันสลับอย่างไรก็รู้ เวลามันเกิดปัญญาขึ้นมา ภาวนามยปัญญาขึ้นมา มรรคที่มันเกิดในหัวใจ ภาวนามยปัญญาที่มันเกิดขึ้นมันก็มีมหัศจรรย์

สิ่งที่มหัศจรรย์ๆ แต่ยังไม่ได้สมุจเฉทปหาน ยังไม่ได้ฆ่ากิเลสไป มหัศจรรย์ก็มีมหัศจรรย์ เป็นอนิจจังชั่วคราวทั้งสิ้น แต่เวลากระทำไปๆ เวลามันขาด เวลามันขาดไปแล้วนะ อกุปปธรรม อกุปปธรรมหมายความว่าหัวใจนี้มีคุณธรรมแท้ คุณธรรมแท้มันไม่เสื่อมสลายไป

นี่ไง สพุเพ ธมฺมา อนตฺตา ไซ้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้สอนอนัตตานะ เพราะคนไม่รู้จักอนัตตาหรอก ทางโลกนี้เป็นอนิจจัง วิทยาศาสตร์ สสารแปรสภาพ แต่ตัวตนมันอยู่ไหน เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วดับไป

ถ้าจะเป็นอนัตตามันต้องมีการเกิดขึ้น เกิดขึ้นคือจิตมันค้นคว้าหาสติปัญญา ๔ ตามความเป็นจริง มันเกิดขึ้น เกิดในพระพุทธศาสนา แล้วพิจารณาไปด้วยปัญญา เวลาปัญญาเวลาพิจารณาไปแล้วถ้ามันแปรสภาพมันเป็นไตรลักษณ์ พอเป็นไตรลักษณ์ มันทำลายตัวตนทำลายกิเลสไป

โง่ไม่ได้ทำอะไรเลย แล้วก็เป็นคนธรรมดา นี่ ก่อนบวชก็เป็นเรานี่ บวชเสร็จแล้วก็ยังเป็นเราอยู่นี่ ตรัสรู้แล้วก็ยังเป็นเราอยู่อีก มันไม่มีอยู่จริงหรอก

เกิดก็เกิดเป็นเรานี่แหละ แต่มันทุกข์มันยากขึ้นมาเราก็พยายามชวนชวายเป็นแสงหา พอแสงหา จิตมันสงบแล้วถ้าไปรู้มันไปเห็นตัวตนของตน เห็นตัวตนของตน เห็นตัวตนของตนเห็นกิเลสไป

เขาบอกว่า กิเลสเป็นนามธรรม เห็นมันไม่ได้

เห็นไม่ได้ ชำมันได้อย่างไร คนเราไม่มีหนึ่งบอกหนึ่ง มันจะเป็นสองได้อย่างไร

มันมีหนึ่งต้องบอกกับหนึ่งด้วย มีการประพฤติปฏิบัติของเราด้วย มีผลของการปฏิบัติด้วย แล้วถ้ามันเป็นจริงนะ หนึ่งบอกหนึ่งไป

มันไม่มีหนึ่ง ไม่มีสอง ไม่มีอะไรเลย แต่นี้ปัญญานะ นี่ปัญญานะ ขอให้ฟังซ้ำ ซ้ำปัญญาเลอเลิศ...ปัญญาอะไรของเอ็ง

แต่ถ้าเป็นจริงๆ เป็นจริงมันเป็นความมหัศจรรย์ๆ มันพูดกันไม่รู้เรื่องหรอก เวลาหลงตา ฟ่านพูดไป เวลาพูดกับลูกศิษย์ลูกหามันเหมือนกับพูดกับสัตว์

นี่ก็เหมือนกัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องการอย่างหนึ่ง คือต้องการเรื่องภาวนามยปัญญา เรื่องมรรคเรื่องผลในหัวใจ ไม่ใช่เรื่องความคิด ความคิดนี้อยู่ภายนอกความคิดใครมันก็คิดได้

เด็กๆ เวลามันพูดอะไรมา ผู้ใหญ่จะอีกเลยนะ เด็กๆ เวลามันย้อนมานี้จะอีกเลย นี่ไง มันก็คิดได้ แล้วมันคิดเรื่องอะไรละ เรื่องขอตั้งศีล ถ้าไม่ได้ตั้งศีลมันร้องไห้

แต่ถ้าเป็นความจริง ความจริงมันเกิดจากภายใน นี่พูดถึงถ้าจะปฏิบัติบูชา บูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ใดเห็นธรรม ผู้ นั้นเห็นตถาคต องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตัวเป็นๆ เลยนะ ถ้าจิตสงบแล้วนะ อ้อหืม! สงบจริงๆ มันเป็นสงบอย่างนั้น แล้วพอสงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนาใจ นี่พระพุทธศาสนาแท้ ภาวนามยปัญญาเกิดจากการภาวนา

“สุภัตถะ สุภัตถะเธออย่าถามให้มากไปเลย ศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล” เวลาถ้าจะถามมากไป “เราไม่มีเวลา ให้พระอานนท์บวชเลย” บวชให้วันนี้เลย เดี๋ยวจงกรมคืนนี้ เลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพาน สุภัตถะเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาเลย

นี่ไง ศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล ไม่ต้องถามให้มันวุ่นวาย ถามแต่เรื่องข้าง นอก เพราะอะไร เพราะมันรู้จักข้างนอกใจ ฉันเป็นนักวิทยาศาสตร์นะ ฉันปัญญาเยอะนะ จะมา หลอกฉันไม่ได้นะ ฉันก็ถามของฉันไปเรื่อยนะ ถามไปด้วยความสงสัย

กรณีอย่างนี้มันเหมือนกรณีหลวงตาเรียนจบถึงมหา ตั้งใจแล้วว่าจะประพาศปฏิบัติ เรียนจบถึงมหา ก็เรียนเรื่องอรหันต์ เรียนเรื่องนิพพาน แล้วถ้าปฏิบัติจริงๆ มีหรือเปล่า ปฏิบัติ จริงๆ นะ เวลาถาม ถามได้ทั้งนั้นนะ แต่มันตอบไม่ได้

แต่เวลาเจอหลวงปู่มั่น ผัวะ! เลยละ นิพพาน นิพพานอยู่ที่ไหน นิพพานอะไร ถ้านิพพาน นิพพาน มันกังวานกลางหัวใจนี่

แล้วถ้ามันเป็นจริงขึ้นมา เป็นจริงขึ้นมาเพราะอะไร เพราะว่าคนสอนนะ เป็นคนสอน สอนให้คนทำ แล้วเวลาคนทำขึ้นมา คนสอนสอนไม่ได้ จะสอนได้อย่างไร

ถ้าคนสอนเวลาสิ้นกิเลสไปแล้ว เวลาหลวงตาท่านพูดประจำ คนเรานะ ถ้าเป็นธรรมมัน อ่อนน้อมถ่อมตน มันเคารพบูชา มันรู้จักบุญจักคุณ เวลาคนที่ประพาศปฏิบัติมา ในศาสนา พุทธเรา ทุกคนถ้าไม่ใช่เป็นคนเสียสตินะ เอ็งไม่เคารพพระพุทธรูปเจ้าหรือ พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ เอ็งไม่เคารพหรือ

แล้วเวลาคนที่ประพฤติกปฏิบัติขึ้นมา ครูบาอาจารย์เป็นคนชี้หน้า ครูบาอาจารย์เป็นคนชี้บอก เหมือนเราเป็นคนหลงทาง เราหลงทางนะ แล้วเราไปกลางทะเล เราไปเรือแตกกลางทะเล มีคนมาช่วยชีวิตเราขึ้นมาจากทะเลนั่นแหละ

ดูสินามิสิ ไ้พวกฝรั่งมันพยายามค้นหาคนที่ช่วยชีวิตเขา สิบบิ๊ยสิบบิ๊ที่แล้วจะมาตอบแทนบุญคุณอยู่นั่นแหละ แม้แต่คนที่ประสพภัยสินามิมันยังระลึกถึงคุณคนที่ช่วยเหลือชีวิตเขา

แล้วคนที่ประพฤติกปฏิบัติ หลวงตา หลวงปู่มันท่านเป็นคนชี้หน้า เป็นคนชี้บอก ทำไมท่านจะไม่เคารพ ทำไมท่านจะไม่กตัญญู แล้วมันจะไปขัดไปแย้งอย่างไร แล้วเคารพ เคารพด้วยหัวใจด้วย ไม่เคารพด้วยที่ปาก ไม่เคารพเอามาเป็นสินค้า ไม่เคารพว่าฉันลูกศิษย์หลวงปู่มัน ฉันลูกศิษย์หลวงปู่มัน...ลูกศิษย์หลวงปู่มันแล้วได้อะไร

แต่เวลาหลวงตาอยู่กับหลวงปู่มัน หลวงปู่มันท่านสับท่านโขกขึ้นมา ท่านมีคุณธรรมขึ้นมาในใจ จะเป็นลูกศิษย์ไม่เป็นลูกศิษย์ ท่านเคารพบูชาของท่าน ถ้าไม่ได้กราบหลวงปู่มันนอนไม่ได้ คืนไหนไม่ได้กราบหลวงปู่มัน นอนไม่ได้ ก่อนนอนต้องกราบหลวงปู่มัน

ก่อนนอนคือท่านนอนของท่านคนเดียว ท่านกราบของท่านคนเดียว ไม่มีใครรู้ใครเห็นหรอก

การเคารพการบูชาไม่ต้องโฆษณาชวนเชื่อ ไม่ต้องเอามาอวดว่าเคารพบูชา

เคารพบูชามันต้องเคารพบูชาในหัวใจนั่น มีการกระทำอย่างนั้น นี่คือธรรมแท้ๆ ใจ ธรรมแท้ๆ ปัจจัตตัง สันติภูมิจิโก รู้จำเพาะหัวใจของตนใจ

ไม่ต้องสื่อสาร ไ้โฮ! ฉันลูกศิษย์หลวงปู่มัน เคารพบูชาหลวงปู่มัน โฆษณาเรื่องหลวงปู่มัน...แต่พฤติกรรมเป็นหรือเปล่า จริงหรือเปล่า

พฤติกรรมถ้ามันเคารพบูชาแหละ มันไม่ก้าวล่วงหรอก พระอานนท์ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว ตรงไหนที่เคยนั่งและเคยนอน พระอานนท์จะไม่กล้าเข้าไปใกล้ จะประพฤติดนเหมือนกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าดำรงชีวิตอยู่

ตรงไหนที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเคยนอน ท่านจะรักษาให้เป็นแบบนั้น
ตรงไหนที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเคยประทับนั่ง พระอาสน์ที่จะจัดดูแลเหมือนกับองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังดำรงชีพอยู่ นี่คนที่เขาเคารพ เขาไม่มาโฆษณาชวนเชื่อเพื่อให้
ได้ลาภสักการะให้คนเชื่อถือเขา นี่สัจจะความจริงมันเป็นจริงอย่างนี้

นี่พูดถึงว่าถ้าเราจะเป็นชาวพุทธจริง เราเป็นชาวพุทธแท้ เราก็ค้นคว้าหาหัวใจของเรา

อินเดีย ถ้าเรามีโอกาสไปก็ไปทัศนศึกษา แต่ถ้าไม่มีโอกาส หาพุทธะในใจนี้ เอิ๊ว